

JESSICA PETERMEIJER WAS DOOR DE ZIEKTE MSC RUIM EEN JAAR LANG MOEDER OP AFSTAND

“Als de buurvrouw de was buiten hangt, blijf ik binnen met de ramen potdicht”

Jessica Petermeijer (42) wist niet wat haar drie jaar geleden overkwam. Samen met haar man en twee zontjes verhuisde ze naar hun droomhuis, maar waar ze zich thuis had moeten voelen, openbaarde haar grote nachtmerrie. Nog voordat de verhuisdozen uitgepakt waren, werd Jessica vreselijk ziek. Geen griepje, geen stress, maar wat het wel was, daar had ze geen idee van. Na een hoop frustratie en maanden later bleek dat ze lijdt aan de onerkende ziekte MCS (Multiple Chemical Sensitivity). Wat betekent dat ze extreem gevoelig reageert op stoffen die ieder mens dagelijks tegenkomt. Parfum, verf, boeken, de frietpan, schoonmaakmiddelen, vuur en rook... ze wordt er hartstikke ziek van. Leven met MSC vergt engelengeduld, een olifantenhuid en heel wat creativiteit, maar Jessica kan eindelijk met haar ziekte door één deur, “Maar niets is meer vanzelfsprekend.”

Door Vera de Geus

Wat is MCS?

MCS is de afkorting van Multiple Chemical Sensitivity, een meervoudige chemische overgevoeligheid. Onder invloed van een steeds vuiler wordend milieu reageren mensen met MCS op geringe concentraties alledaagse chemische stoffen, geuren, gassen en dampen. De verschijnselen die ze ervan krijgen zijn vaak heel heftig. MCS is een multi-systeemaandoening. Dat wil zeggen dat ieder orgaan en ieder systeem in het lichaam uit balans

kan raken onder invloed van een chemische stof of geur. De ziekteverschijnselen zijn dus erg divers: ademhalingsproblemen, spier- en gewrichtsklachten, vermoeidheid, concentratieproblemen, duizeligheid, darm-problemen, huidproblemen, depressies, trillerigheid, misselijkheid, enz. Geuren zoals luchtverfrissers, parfums, tabaksrook en verf zijn voor bijna alle MCS-patiënten ziekmakend, maar in principe kan iedere geur voor problemen zorgen.

Ze had zo naar het betrekken van hun nieuwe stekje uitgekeken, maar na het vertrek van de verhuizers, werd Jessica vreselijk ziek. “We zaten op de verhuisdozen lekker een pizza te eten, toen ik een vreselijke pijn en druk achter mijn ogen kreeg. Mijn buitenste ooghoeken stonden in brand en in mijn hoofd kreeg ik een gevoel waar ik helemaal gek van werd. Het was heel erg raar, maar ik dacht in eerste instantie dat ik een griepje kreeg.”

Beroerd

Het ging bij Jessica niet om een simpel griepje, maar om de openbaring van de ziekte MCS. Ze reageerde enorm heftig op schoonmaakmiddelen, verzorgingsproducten, drukinkt en dus boeken, voedsel met toegevoegde geur- en smaakstoffen en kleding. Al snel werd duidelijk dat de verandering van woonomgeving de ziekte activeerde en verergerde. Als Jessica terugdenkt weet ze te vertellen dat ze altijd al opvallend gevoelig reageerde op bepaalde dingen.

“Vuur. Daar kon ik nooit tegen. Als ergens de open haard of de barbecue aanging, piepte ik ertussenuit. De frietpan heb ik jaren geleden al de deur uitgedaan, want als we die gebruikt hadden, werd ik ziek. Dan maar patat van de snackbar! Ook accepteerde mijn lichaam geen medicijnen, in plaats van dat ze mij beter maakten, voelde ik me alleen maar beroerder. Dat waren al opvallende dingen, maar ik dacht: “Ach, de één heeft hooikoorts en ik heb dit.”

Psychisch?

Toen de lijst met stoffen waar Jessica ziek van werd zich uitbreidde, liep ze tegen een muur van onbegrip aan. “De ziekte wordt nog helemaal niet erkend en dat maakt het zo moeilijk. Mensen zeiden dat ik gewoon wat last van stress had na de verhuizing of dat het gewoon tussen mijn oren zat. Dat was enorm frustrerend, maar ergens kon ik die mensen ook wel begrijpen. Het is gewoon vreemd als je werkelijk óveral ziek van wordt! Als ik in aanraking kom met een verkeerde stof en ik blijf in die omgeving, wordt het mistig in mijn hoofd, ga ik trillen en word ik zo beroerd dat ik soms niet meer beseft dat ik daar weg moet. Ik word eigenlijk een soort van zombie. Zelfs de huisarts dacht dat het psychisch was. Toen heb ik allereerst een andere huisarts gezocht, een die met mij meedenkt. Vervolgens heb ik mezelf laten onderzoeken. Na slechts een paar bezoeken aan een psycholoog en psychiater werd duidelijk dat het in ieder geval niet tussen mijn oren zat. Na een stuk of tien lichamelijke onderzoeken bleek bovendien dat het met mijn gezondheid echt mis was en had ik het bewijs in handen dat ik niet gek was, maar medicijnen zijn er niet voor en vreselijk dure behandelingen in het buitenland worden niet vergoed.

Caravan

Om die reden moest Jessica haar leven compleet aanpassen want naar eigen zeggen is MCS een doe-het-zelf ziekte. “Ik had slechts zes weken in ons nieuwe huis gewoond, toen ik op mijn veertigste verjaardag noodgedwongen naar een hotel in de buurt moest verhuizen. Ik hield het thuis gewoon niet meer uit, maar het was zo vreselijk moeilijk om mijn gezin achter te laten. Daarom ben ik kort daarna in een caravan bij ons in de achtertuin gaan wonen. Daar ging het prima, want ik was niet ziek en mijn kinderen kwamen af en toe gezellig bij mij spelen. Maar helaas werd het na een paar maanden warmer en us kwamen er vluchtige stoffen uit het spaanplaat van de caravan vrij. Ook in mijn

nieuwe huisje in de achtertuin werd ik vreselijk beroerd. De caravan werd dus ingeruild voor een tentje. Daar heb ik het een tijdje uit kunnen houden, maar in de winter kun je natuurlijk niet meer buiten slapen.”

Stekelkopjes

Jessica vertrok dus naar haar ouders in Bergen op Zoom. Daar had ze immers nooit last gehad van de verschijnselen. Hoewel ze het er redelijk goed uit kon houden, was het natuurlijk geen ideale oplossing. “Op woensdag en op zaterdag reed ik terug naar mijn kinderen om met hen lekker buiten te spelen of hen aan te moedigen tijdens hun voetbalwedstrijd. Toch vond ik het vreselijk om een moeder op afstand te zijn. Van lotgenoten hoorde ik dat ze opknaptten als ze synthetische geuren vermeden. Daarom heb ik mijn man en de kinderen gevraagd of ze voortaan niet meer hun favoriete aftershave en deodorant meer wilden gebruiken. Ook de haargel bleef in de kast en dat terwijl mijn jongens van die leuke stekelkopjes hadden. Ze vonden het echter alle drie geen probleem om zich aan te passen aan mij en daar ben ik echt blij om. Het is ook voor hen niet gemakkelijk, maar er werden zonder problemen andere kapsels aangemeten en andere verzorgingspullen aangeschaft waar ik wél tegen kon. Vreselijk duur, maar ja... liever wat meer geld kwijt dan je zo ziek voelen.”

Masker

Jessica probeerde dus geuren te voorkomen maar dat was voor haar niet afdoende. Het feit dat Jessica nu met haar ziekte kan leven, heeft ze te danken aan de grote schoonmaak die ze destijds in haar nieuwe huis hield. “Mijn man en kinderen waren met zijn drieën op vakantie naar Frankrijk. En ik zat daar in mijn tentje in de achtertuin van ons paleisje. Stel dat er op die camping gebarbecued werd, waar moest ik dan heen? Ik was die weken ontzettend eenzaam en ik wilde gewoon weer normaal leven. Daarom ben ik met een speciaal masker het huis binnengegaan om alle schoonmaakmiddelen de deur uit te doen en alles van boven tot onder schoon te maken met een speciaal middel dat ik wel kon verdragen.”

Parfum

Jessica weet dus wat in haar omgeving wel en niet kan, haar familieleden passen zich aan, ze vermijdt voor haar ondraaglijke situaties, maar sommige zaken heeft ze niet in de hand. “Veel mensen spuiten bewust geen parfum op als ze een bezoekje aan mij brengen.

Als er iemand aan mijn deur komt die wel parfum op heeft, al is het maar een restje van de vorige dag, zeg ik gewoon dat ze lekker ruikt, maar dat ik er niet tegen kan en dus vijf meter verderop ga zitten of staan. Maar soms is vijftig meter zelfs niet voldoende, dat is lastig. Ik vermijd spullen als wasverzachter, maar mijn buurvrouw natuurlijk niet. We wonen in een vrijstaand huis met een behoorlijke tuin, maar als zij de was buiten hangt, blijf ik binnen met de ramen potdicht.”

Ongeloofwaardig

Dankzij heel consequent chemicaliën vermijden is Jessica nu, drie jaar na de verhuizing, flink opgeknapt. Ze woont weer bij haar gezin en staat weer midden in de maatschappij. “Bij mij heeft het vermijden en ontgiften geholpen, maar sommige van mijn lotgenoten blijven, hoe goed ze hun best doen, even ziek. Zij kunnen nergens meer naar toe en niemand meer thuis ontvangen. Voor hen is het leven heel eenzaam. Voor iedere MCS-patiënt geldt dat niets in het leven meer

vanzelfsprekend is. Velen krijgen daarbij te maken met onbegrip voor zo'n ongeloofwaardige ziekte. Daarom is het zo belangrijk om erkenning voor MCS te krijgen en het bekendheid te geven. Om die reden schreef ik ook het boek Moeder op Afstand, als MCS je leven verandert.”

Jessica is niet bang voor haar eigen toekomst: “Ik denk dat ik het ergste wel heb gehad. Dankzij mijn nieuwe, chemiearme levensstijl en af en toe wat creativiteit kan ik weer naar de supermarkt, verjaardagsbezoekjes afleggen en werken. Behoorlijk leven is eindelijk weer mogelijk!”

Zelfhulpgroep

Er is onlangs een zelfhulpgroep in het leven geroepen voor en door MCS-patiënten die onderdeel is van Stichting MCS. Juist omdat artsen de ziekte meestal niet herkennen en de patiënten ook door hun omgeving zelden serieus genomen worden. De zelfhulpgroep geeft voorlichting, onderhoudt contacten met artsen, brengt patiënten die dit willen met elkaar in contact en organiseert regelmatig bijeenkomsten. Zo kunnen mensen met MCS bij elkaar steun, erkenning en acceptatie vinden en van elkaars ervaringen leren. Voor informatie: 0317-612410

*Bron: 18 Bodes van Uitgeverij Vosselmans, West-Brabant en Zeeland
Oktober en november 2007*

www.internetbode.nl/DorisEpaper/02%20De%20Middelburgse/epaperarchive/2007/10-31/epaper/page23.htm